

med Statens Værdighed, mere principielt rigtigt, at Statens Repræsentant blev stillet saaledes, som det her foreslaas, hvad jeg ogsaa godt kan erkende, kan jeg dog tiltræde Forslaget, som det foreligger. I Praksis er jeg alligevel tilbøjelig til at tro, at det vilde have været heldigere, om man i saa Henseende havde fulgt den højtærede Finansministers Forslag.

Harald Jensen: Jeg kan væsentligt tiltræde de Bemærkninger, som nu faldt fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), og kan derfor fatte mig ganske kort.

Det foreliggende Forslag er jo en Følge af den Beslutning, vi tog i Februar 1908, og naar vi den Gang tog den Beslutning, maa vi ogsaa tage den Konsekvens, som foreligger nu, og vedtage dette Lovforslag. Der maa jo en Afvikling af de Forhold i Gang. Denne Afvikling kan neppe komme paa stort anden Maade, end den kommer her; jeg kan i hvert Fald ikke se nogen anden Maade. Der kan vel være Enkeltheder, som maaske kunde være anderledes, men i det hele og store er der vist ikke nogen anden Vej at gaa, og jeg kan derfor anbefale dette Forslag.

Jeg har dog en Bemærkning at gøre til Lovforslagets § 6. Denne Bemærkning falder noget sammen med, hvad der er udtalt af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) og det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds, idet det forekommer mig, at Statens Tilsyn er noget for svagt, det er noget svagere, end det bør være. Jeg vil ikke holde paa, at man af den Grund skal gøre nogen Forandring i Lovforslaget, og jeg mener heller ikke, at man skal sende det til et Udvalg, hvad der kun vilde bidrage til at forhale Sagen; men jeg tror alligevel, at det vilde være rigtigt, at der her i Salen blev sagt nogle Ord om det Forhold, og maaske navnlig fra den højtærede Finansministers Side, saaledes at man, selv om det ikke staa i Loven, saa dog, som det saa ofte er Tilfældet, kan have en Rettesnor i de Udtalelser, der ere faldne ved Lovens Behandling med Hensyn til de Forudsætninger, under hvilke den er given. Som jeg udtalte før, forekommer det mig, at Statens Tilsyn er temmelig svagt. Den tilsynsførende „har Ret til“ at overvære alle Afviklingskassens Bestyrelsesmøder og „kan“ af Bestyrelsen forlange sig meddelt alle Oplysninger, „kan“ nedlægge Forbud mod enhver Beslutning, der tages af Bestyrelsen. Et saadant Forbud „kan“ indankes

til Finansministerens Afgørelse. Man har altsaa her en Mængde Udtryk, der alle ere bløde: „kan“ og „har Ret til“. Hele den Tanke, der ligger heri, forekommer mig ikke betryggende. Vi have haft en Embedsmand her i Landet, der har haft en lige saa stor Ret, nemlig Sparekasseinspektøren. Han „havde Ret til“ at efterse Sparekasserne; han „kunde“ gribe ind ved enhver Lejlighed, han „kunde“ dette og „havde Ret til“ dette, men han gjorde det ikke. Der var forskellige Forhold, der bevirkede, at dette Tilsyn ikke blev saa stærkt, som det burde have været; thi havde det Tilsyn været saa stærkt, som det burde være, og var det blevet gennemført, som det burde, saa vilde vist alligevel en Del her i Landet have set anderledes ud, end det nu gør. Denne Sparekasseinspektør har, som jeg siden har erfaret, aldrig haft nogen Vedtægt eller Instruks andet end den, der var given ham i Loven. Der blev sagt til ham: Her har du et Embede, din Titel er Sparekasseinspektør, og saa maa du for Resten selv se at finde ud af, hvad du skal bestille. Denne Mand var saa uheldig, at hans nærmeste overordnede var Justitsministeren, netop den Mand, som det var galt med. Andre Forhold traadte til, og det, at han „kunde“ gøre dette og „kunde“ gøre hint og „havde Ret til“ dette og „Ret til“ hint, det blev saa til, at der ikke blev gjort noget, og at man er kommen til at fortryde det bagefter. Den Mand, der nu bliver sat som Afviklingskassens tilsynsførende, og som skal udnævnes af Finansministeren, kan meget nemt komme til at sidde i samme Stilling, som Sparekasseinspektøren har siddet i. Denne Mand har ogsaa „Ret“, han „kan“ ogsaa gøre dette, han „kan“ gøre hint o. s. v., men der kan komme Forhold, som man ikke i Øjeblikket kan se, der kunne hindre ham i at gøre noget, der kunne ophæve denne Ret eller gøre den mere betydningsløs. Det forekommer mig, at her har Statens tilsynsførende en alt for svag Stilling. Naar der er Tale om Pengeforhold, komme Folk meget let i Afhængighedsforhold. Den økonomiske Afhængighed er meget stærk og bindende, og man ved ikke, om den Mand, der sidder som tilsynsførende, mulig kan komme til at sidde i økonomisk Afhængighed og derved komme til at sidde svagt overfor dem, han skal føre Tilsyn og Kontrol med, og i saa Tilfælde vil hele hans „Ret“ og alt det, han „kan“ gøre, være aldeles betydningsløst.

Det forekommer mig, at paa dette